

VESNA LOPINA

(1929-2021)

Postoje profesori i Profesori. Oni obični i oni izuzetni. Neke od profesora samo pamtimo, neki postaju legendom tek nakon što umru. Rijetkima to uspije još za života. Među tim rijetkima bila je i Vesna Lopina, dugogodišnja profesorica latinskog i grčkog jezika na Klasičnoj gimnaziji u Zagrebu.

Profesorica Lopina bila je i moja gimnazijska profesorica. Predavala mi je grčki jezik sve četiri godine. Uz nju sam se upoznala s Homerom, Sofoklom i Euripidom, Anakreontom i Sapphom, ali i s raznovrsnim gramatičkim kategorijama grčkoga, poput osmog razreda nepravilnih glagola i slabog pasivnog aorista. Nakon gimnazije završila sam studij klasične filologije, pa sam profesoricu Lopinu, kad je 1995. godine otišla u mirovinu, naslijedila i na radnom mjestu nastavnika grčkog i latinskog i na mjestu za stolom u zbornici. Neobično je bilo sjediti na njezinom mjestu, a obvezujuće ući u razrede kojima je ona predavala. Kako bih sama sebe ohrabrila, uvjeravala sam se da će mi samo njezino mjesto odati tajne profesorskog umijeća. To se naravno nije dogodilo, ali njezin duh kao da je bdio nadomnom i upućivao me na koji način postići autoritet i poštovanje, a pri tom zadržati prisnost i razumijevanje za učenike. Njezina dosljednost praćena ljubavlju za mladog čovjeka osobine su po kojima će biti zapamćena u svim generacijama: izbjeći odgovaranje nikako niste mogli, ali ona je bila spremna pitati vas kad god ste se uspjeli pripremiti, pa čak i na školskom izletu. Uvijek je sa sobom nosila „tekicu” u kojoj je bilježila plusve i minuse, ocjene i dugove u odgovaranju. Iako, iskreno govoreći, njoj ta bilježnica nije bila niti potrebna: sve je uvijek znala i bez nje, do detalja. Jednako kao što je svakom svojem učeniku i godinama nakon što je završio svoje gimnazijsko obrazovanje, znala ime i prezime, razred, godište, mjesto na kojem je sjedio, ocjenu koju je imao, ali i ostale neslužbene životne sitnice koje su ponekad važnije i od ocjena i prosjeka.

Na Klasičnoj gimnaziji Vesna Lopina provela je 25 godina kao profesor latinskog i grčkog jezika. Uz to uvijek je bila i velika zagovarateljica, pronositeljica ali i braniteljica (kad je trebalo, a trebalo je često!) klasičnofilološke struke. U jednom je periodu predsjedala Hrvatskim društvom klasičnih filologa, a bila je i počasnom predsjednicom Društva zagrebačke Klasične gimnazije. Do samog kraja života zainteresirano je pratila sve što se dešava ne samo u struci nego i šire, pa su se nerijetko u razgovorima od nje mogle saznati razne informacije do kojih inače ne biste mogli doći ili za koje bi se prije očekivalo da ih ona dobije od vas nego vi od nje.

IN MEMORIAM

Kad su mi prije gotovo 15 godina umrli roditelji, napisala je mom bratu i meni pismo puno sućuti i ljubavi, tuge, ali i ohrabrenja: upravo takve geste su one koje razlikuju profesore od Profesora. Premda nikada nisam i nikada neću dokraja proniknuti u njezinu profesorsku tajnu, mislim da dio nje leži u jednostavnosti i iskrenosti koju je imala. Bila je jednostavan i iskren čovjek i jednako tako jednostavan i iskren profesor. Đaci su to prepoznavali i to su kod nje cijenili i pamtili.

Prije nepune dvije godine proslavili smo s profesoricom Lopinom njezin 90. rođendan. Bilo je to radosno druženje, prepuno veselja i životne energije (bez obzira na pozne slavljeničine godine) na kojem su sudjelovale sve generacije klasičara. Prostorija knjižnice Augusta Cesarca nije bila dovoljna da primi sve one koji su željeli čestitati rođendan svojoj profesorici ili kolegici. Profesorica Lopina primala je sve čestitke i sa svakim prozborila nekoliko riječi, spominjući razne anegdote i šaleći se i na vlastiti račun. Dobre vibracije i pozitivan duh s te proslave neka budu trajni podsjetnik na profesoricu Vesnu Lopinu jer je i ona sama uistinu bila takva.

Draga moja profesorice, uz veliku zahvalu za sve što ste mi pružili tijekom školovanja, a i kasnije, oprostit ću se od Vas Antigoninim riječima: οὐτοι συνέχθαι, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

Tamara Tvrtković